

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra HERR PANTHAKAKS HISTORIE

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 49. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353512226880/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

des Fædrene-Arv, som hendes Mama havde betroet ham til at sætte ud. — Panthakak var hverken slettænkende eller letsindig nok til at finde nogen Trøst deri, at andre var ligesaa uheldige som han — Han beklagede Frøkenen i sit Hjerte — Men hun kunde heller ingen synderlig Opmuntring have deraf, thi han talte kun nogle afbrudte Ord, beed sig i Fingrene og gik bort, uden at tage Af-skeed — Undervejs faldt det ham ind, at det dog var vel at Herr Vögellein havde ladet sine Meubler, og andre Effecter blive tilbage — Endskjønt, sagde han, de seer ikke ud til at være halvparten af det værd, som han har bedraget mig for, saa er det dog noget — Og noget er bedre end intet —

¹⁵ Jeg vil gjøre Beslag derpaa — I disse Tanker kom han paa sit Kammer, lod Verten bede op til sig og spurgte ham med en fortræden Mine; hvad han vel meente at det Snauserie kunde være værd, som var der paa Kammeret? — Snauserie? — svarede Verten — Snauserie, min Herre? — — — Dog De vil maaskee kjøbe det — — med et Ord, det er 600 Gylden værd imellem Brødre — Ak! — hvilken Balsam De øser paa min Sjæl, raabte den oplivede Panthakak og omfavnede Verten — Dcnne,

²⁵ der ikke vidste hvad han skulde tænke om saa stor en Kjærlighed, forsikkrede, for nogenledes at gjengælde den, at han best maatte vide hvormeget Tøyet var værd, siden han selv havde kjøbt hvert Stykke, og han ikke var den Mand, der plejede at

³⁰ forkjøbe sig — Saa at det ikke er Herr Vögelleins? — Herr Vögelleins? — Han har aldrig havt andet i mit Huus, end en gammel Kuffert, og den lod han bære bort, da han reyste i Gaar — Jeg lod ham tage den, da han betalte mig for den heele Uge, og

³⁵ jeg desuden havde Sikkerhed nok hos saa honet en Herre, som den han lod blive tilbage —

Intet kunde nu være vissere end Panthakaks Ulykke — Vi vil ikke undersøge, om han i sin første Heede var saa lykkelig at finde nogle nye og

ret emphatiske Udtryk, til sin Skjæbne, Jordens Ulyksalighed, Menniskets Ondskab, og frem for alle til Herr Vögellein og de falske Brødre — Men al Heede kjølmes, og han skulde fatte en Beslutning. — Han fandt efter langt hen og her tænkende, 5 at han ligesaavel kunde reyse til Fods, og tage ind i de smaae Verts-Huuse, som saamange andre skikkelige Foik. — Han havde endnu et Par Guld-Knapper og en Ring tilovers — Naar han || solgte 43 dem, kunde han gjerne naae til Geneve uden at trænge — Der ventede han en frisk Vexsel: Thi han havde allerede besluttet, at reyse til denne mærkværdige Bye, førend han fik den nye Aarsag, den Begjærlighed, om mueligt endnu engang at see Broder Vögellein — 15

Nu begyndte han sin Pilegrims-Gang, og endskjønt uvant dertil i Begyndelsen, fandt han sig dog efterhaanden bedre og bedre deri; og som den Strøm der bruser ned over Klipperne sagtnes meer og meer ligesom den kommer længere fra sit Udspring, saaledes stilledes Panthakaks heftige Sinds Bevægelser, ligesom han kom længere fra Francfurth — Tilsidst fandt han endog sine gamle Trøste-Grunde igjen — Nu, sagde han triumferende, nu kan dog ingen som har sine fem Sandsær, negte 25 mig at Mennisket er det elendigste, det ondartigste, det falskeste, det giftigste Dyr under Soelen — Han var allerede kommet over de Schweytsiske Grændser, da han en smuk Aften-Stund reent overlod sig til denne smigrende Betragtning — 30 Hans Indbildningskraft blev tilsidst saa ophidset ved de forskjellige Billeder af Bedragere, af Pedanter af Narre og af Brødre, som vekselsviis bestormede den; at han taledede høyt, uden selv at vide hvad — Hvert Trin et nyt Udraab — en nye 35 Torden-Straale imod Mennisket og Verden — Men mig sagde han skal de dog ikke tiere bedrage! — Han troede naturlig viis at være allene — Men en af de Engle, som elske Mennisket; havde været i